

Mobil z Číny

Ahoj, já jsem Iphone 10, mám žlutou barvu a jsem z Číny. Vyrobil mě Thajkong. Je to velmi milý a šikovný mladý muž, který dělá svoji práci poctivě. Jsem žlutý, protože Thajkong zbožňuje tuto barvu a nosí žlutý klobouček. Když mě vyrobil, jel jsem 38 hodin do Česka. Nejprve letadlem, pak autem. Cesta byla opravdu daleká, ale s ostatními telefony jsme se dobře bavili, takže nám to uteklo celkem rychle.

Z velkého skladu, kde nás všechny roztřídili, mě odvezli do Prahy. Vystavili mě ve velkém obchodě s elektronikou. Než si mě někdo všiml, byl jsem v tom ohavném bílém držáku celé tři dny. Dívat se na ty lidské obličej a sledovat pohledy, které nepatřily mně, bylo smutné. Vedle mě se totiž naparoval další Iphone, samozřejmě novější model. No co, trpěl jsem sice tři dny, ale nakonec jsem se konečně dočkal. Potom, co jsem se dozvěděl svoji cenu, nedivil jsem se, že jsem tak dlouho čekal. Stál jsem totiž 20 000,- Kč.

Koupili mě, protože se blížily Vánoce. Naštěstí na mě pořídili i průhledný obal. Alespoň mi nepraskne displej. Čekal jsem přibližně týden. Byla to dlouhá doba, ale příliš mi to nevadilo. Zabalili mě do krásného balicího papíru. Pak nastal ten večer, kdy mě rozbalili a já svojí kamerou viděl nadšený obličej malé holčičky. Jmenovala se Zuzka a já jsem hned věděl, že si budeme rozumět. Ptal jsem se sám sebe: „Proč asi brečí?“ Maminka pak ale řekla tatínkovi, že je to radostí. V tu chvíli jsem to pochopil a byl jsem šťastný, že má tak velkou radost.

Uběhly asi tři měsíce a já neměl ani jednu prasklinku. Ani po roce, ani po dvou. Pak však nastal třetí rok. Moje první prasklina vznikla, když šla Zuzka ven s kamarádkami a spadl jsem jí na hřišti mezi skluzavky. Oba nás to velmi mrzelo.

Přišel pátý rok a já přestal fungovat bezchybně. Pořád mě sice mohla Zuzka používat, ale začal jsem se často bezdůvodně vypínat, nešel jsem nabít a to Zuzku donutilo po pěti letech se mě vzdát. A já jsem si tak věřil, že se nikdy nerozbiju! Zřejmě mě Thajkong nenastavil tak dobře. Nebo je to stářím?

Hodili mě do červeného kontejneru a s několika dalšími spotřebiči mě odvezli do velké haly. Tam odborníci zjistili, že již nejdu opravit. Rozebrali mě a některé z mých součástí poslali zpátky do Číny. „Co když se opět setkám s Thajkongem?“ pomyslel jsem si. K setkání s ním bohužel nedošlo, ale z mých plastů se prý vyrobí součást nějaké hračky.

Doufám, že v mém příštím životě si mě opět koupí moje milovaná Zuzka.

Viktorie Šebestová, 5. A

2. ZŠ Cheb